

odsev in ki jeclja prve študentske verze. A prišlo je življenje, ljubezen je vzbrstela v mladi duši, njene peroti so se razmahnile in iz jecljanja se je porodila beseda. In govorila je o lepoti, o mladosti, o hrepenenju in o sreči. Ko je pa zažgnilo prvo spoznanje vsakdanjosti in prevar mlado srce, ni umolknilo, ampak zapelo himno samozavesti, ponosa in moči. In vendar sem videl kakor v mraku nekoga, ki v svoje lastne besede ne veruje. Videl sem cesto, ki pelje v brezcilnost. In kdo žvižga z rokami v žepu po njej? Ali je poet, ki sam sebi ne zaupa, ali vaġabund, ki je le cesta, ki gre po njej, njegovo bogastvo, njegovo življenje, njegov cilj?

Štefan je umolknil, zadnji akord te melodije, ki sem jo poslušal, je izzvenel v vprašanju brez odgovora.

Prijatelj je zaprl zvezek, ga vrġel na mizo, odprl okno in uġasnil luġ. Mladi dan je planil v sobo, Muza na mizi je oġivila, njen obraz je zaġarel v skritem sijaju. Ali je bil to odgovor na Štefanove verze?

Doli po tlaku je zaropotal mlekarški voz, Pokoren se je odmaknil od okna in me vprašal s tihim, brezupnim glasom: »Ali mi daš klofuto?«

»Ne. Mnogo jih je že govorilo kakor ti, a tvojih melodij, tvojega solnca, tvoje noġi, tvoje ljubezni, tvoje odpovedi, tvoje sreġe in tvoje bridkosti ni bilo v njih verzih. Govori ljudem, vrzi svoje verze v domovino! Će ti jih pa vrne in ti poreġe: — Vse dobro, vse prav, toda za naše ljudi to ni . . . — tedaj ne obupaj! Tvoj ġas morda še ni prišel, mlad si, poet, a svet je star, star . . .«

»Prav . . . Bodri me, da nad mojo drugo ljubeznijo ne obupuješ, dasi je brezpogojno ne hvališ . . .«

Odšel sem.

Jutranje solnce je že vstajalo in trkalo s prvimi ŷarki na okna visoko gori pod strehami. Zvonjenje je plavalo nad mestom, življenje se je budilo in kosi so zletali v park s trotoarjev, ki so se zaġeli oġivljati. Srce mi je zvenelo mladosti in lepote, ki so jo pile moje oġi . . . — — —

Tiste dni je Štefan odposlal svoje pesmi v domovino znanemu zaloġniku. Kakor je bilo njegovo priġakovanje veliko, ko jih je odposlal, tako veliko je bilo njegovo zaġudenje, ko mu jih je zaloġnik vrnil z oceno priznanega kritika.

Pokazal mi jo je.

— Dragi mladi pesnik — je bilo tam notri — Bog Vas je obdaril s talentom. Toda te pesmice, dasi so nekateri komadi lepi, niso za naše ljudstvo. Kdo jih bo razumel? Odkod to ġudno postavljanje besed, te nemirne kitice, te prešerne,

nevsakdanje figure? Uġite se, uġite, klasike prebirajte pridno, spoznavajte sameġa sebe in svet in življenje! Umerjenosti, uġlajenosti Vam je še treba. Zato Vam svetujem, da shranite to zbirko, pesmi pilite in ŷele ġez leta zopet pridete. Sedaj Vam pa ne morem prerokovati uspeha in zbirke tudi zaloġniku ne morem priporoġiti. —

Tako je govorilo tisto pismo in še mnogo drugeġa je bilo v njem, kar je priġalo, da je bil gospod kritik profesor. Poznal ga nisem osebno, a po njegovih besedah sem sodil, da je visokoġislan moġ, da ima vsa pravila estetike v mezinu. In ġe je sam pisal verze, ki so bili slabši od Pokornovih, ġe je imel plešo in ġe njegov obraz pod koŷatimi obrvmi ni kazal blagohotnosti, kakor mi je Štefan pravil — ali je mar on teġa kriv?

SLOVENSKO-HRVAŠKI KATOLIŠKI SHOD: ĆEŠKE »ORLICE«.

Pokoren je njegovo pisanje s komadi in klasiki in vsemi drugimi besedami vrġel v peġ in z mladostno zaupljivostjo poslal pesmi drugam.

Od tam ni bilo odgovora cel mesec.

»Teġa kritika poznam osebno. Na vseh poljih je doma: v znanosti, v umetnosti, v politiki in v dnevnih vpraŷanjih. Mlad je, lepo rejen in lase ima pristriġene na kartaġo. Krokala sva nekoġ v Ljubljani skupaj in gotov sem, da me ni pozabil . . .« se je tolaġil Pokoren.

A varal se je. Zvezek je prišel nazaj in ocena ni bila niġ bolj razveseljiva od prve.

— V pesmih še vse vre in kipi. Kdo bo pil moten moŷt mesto ġiste starine? Toliko neizkuŷenosti, nepoznanja življenja, mladostne preŷernosti je v teh verzih, da bi jih nihġe ne bil vesel. Niġ noveġa nam pesnik ne pove v svojih novih figurah. Zato ne morem zbirke priporoġati. Morda